

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a IV-a. An școlar 2024-2025

– Etapa pe școală –

MESAJ NR. 3

Feciorul cel mic al Reei, crescut în Creta, pe ascuns, era la vârsta bărbăției. Se povestește că în vremea cât mai era încă micuț, un cârd de albe porumbițe zburau în fiecare zi pe țărmul marelui Ocean și-i aducea de-acolo-n ciocuri o hrană dulce, minunată, ce se chema ambrozia. Ambrozia – de zece ori mai dulce decât însăși mierea – era o hrană pentru zei. Un vultur se-nălța, de-asemeni, în timpul nopții, pe un munte.

Acolo, sub un stei uriaș, țâșnea din piatră un izvor. Dar nu era izvor cu apă, ci din adâncuri izbucnea o băutură fără seamăn, din care nu puteau sorbi decât zeii nemuritori. Și-i aducea această băutură – numită, tot de zei, nectar – lui Zeus, ca să se adape, în zorii fiecărei zile.

Mâncând ambrozia cea dulce, sorbind nectarul fermecat, Zeus s-a înălțat mai iute, a dobândit puteri cerești. Și, drept răsplată pentru vultur, Zeus, când a ajuns stăpân, l-a luat cu dânsul în Olimp. L-a pus chiar lângă tronul lui, să-i stea neconținut de veghe.

Pe gingașele porumbițe le-a hărăzit să fie simbol și al blândeții și-al iubirii, să tragă carul din petale de albe flori de trandafir al preafrumoasei Afrodita, mândra zeiță a iubirii, și să vestească primăvara, prin gânguritul lor duios.

Însă toate aceste fapte, Zeus le-a săvârșit pe urmă, când a ajuns și el stăpân. Deocamdată mai era în Creta și-avea cu totul alte gânduri... Mama sa, Reea, îi spusese despre ciudata prevestire și de blestemul lui Uranus. Știa că nici bunica, Gheea, nu mai ținea cu zeul Cronos, cel care fără nici o milă își înghițise cinci copii. „Uranus a rostit că una dintre odraslele lui Cronos o să pornească răzvrătirea, se frământa voinicul Zeus. Dar cine poate fi acela, dacă nu eu ? Căci toți ceilalți se află-n pântecul cel negru al hulpavului nostru tată. Este neîndoios că soarta, Moira, neînduplecată, a hotărât că fapta asta eu trebuie s-o săvârșesc.”

Numai că Zeus știa bine că lângă Cronos sunt titanii. Ei îi juraseră credință, sprijin în orice-mprejurare. Erau puternici fără seamăn și nu se-nfricoșau de nimeni. În schimb, el, Zeus, era singur. N-avea alături, să-l ajute, decât pe mama sa, pe Reea. Dar Reea era mult prea slabă, nu cuteza să se ridice în fața soțului său, Cronos. Era nevoie deci de multă prudență și înțelepciune.

Și Zeus s-a gândit adânc, a cercetat prin ce mijloace și-ar mai putea găsi tovarăși gata să-l sprijine în luptă. Și a aflat că viețuiește o verișoară a sa, Metis, pe malul fluviului Ocean.

Zeița Metis era una din numeroasele copile pe care le avea Oceanul, primul născut dintre titani.